

ржка, и азъ се намѣрихъ по-срѣдъ тѣхъ. Не-слѣдъ-дълго време свари ни тамъ и Ганьо.

Между-това Симонъ който бѣше понесълъ съ себе потрѣбнитѣ нѣща и съчевата, работилъ и отковалъ още нѣколко камъне отъ дебелиятъ, твърдиятъ зидъ. Азъ му рекохъ да си почине, догдѣто крамолата изъ дворѣтъ престане, и догдѣ затворницитѣ ги неваркатъ вътрѣ, но той отговори, че тъкмо посрѣдъ тая крамола най-згодно се кърти, та продължи нататкъ, а ние прибирахме камънитѣ и прѣстѣта, та ги редѣхме отъ-страна, като вардѣхме дупката свободна за онѣзи, които на-зранѣта биха поискали да бѣгатъ.

Полека-лека нощта пристѣпи и ходжитѣ се обадиха отъ околнитѣ джамии. Ние редъ-по-редъ работѣхме, и кѣто съ зѣби кѣсахме старинниятъ зидъ, който ще е останалъ отъ византийскитѣ времена и Хюсни-паша не бѣше позволилъ да го замѣнятъ съ новъ. Но най-много и най-добрѣ работѣше Симонъ. Да не бѣше той. ние на-да-ли цѣлѣхме да свършимъ работата за една нощъ. Съ вѣщо око знаеше той да напипа слабата страна на камѣкътъ, и съ още по-вѣща ржка похващаше искъртванието му. Само се обръщаше по-нѣкога. за да земе отъ Халиловитѣ уста цигарата, и да потегли два-три пакти.

Между това Гаврилъ се крѣстѣше и шепнѣше молитви. Не само това! — видѣхъ и Халила, че призовава на-помощъ светого Никола и света Богородица. Азъ стоѣхъ до Симона и помагахъ му съ другото съчево, догдѣто той бодѣше и потрѣсваше съ голѣмиятъ гвоздей.

На четири раскрача задъ насъ, чуеше се ходѣтъ и посвирванието на стражарѣтъ, а на-предъ насъ, отъ конакътъ на Фазли-паша, достигаха пѣсенитѣ на робинкитѣ. Кога останахме да се мѣчимъ цѣлъ половина-часъ, за да поклатимъ единъ камѣкъ, който се бѣше